

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17Co/68/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3616203352
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 01. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Janáková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:3616203352.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Janákovvej a členov senátu Mgr. Zuzany Holúbkovej a Mgr. Ivana Kubínyho v spore žalobcu: J. L., proti žalovanému: O., o zaplatenie 272,16 eur s prísl., na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Partizánske zo dňa 10. októbra 2017, č. k. 5Csp/26/2016-60, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o zamietnutí zvyšku žaloby a v napadnutej časti výroku o náhrade trov konania potvrdzuje.

Žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 272,16 eur s 19,90% úrokom zo sumy 272,16 eur od 22.10.2013 do zaplatenia a náhradu trov konania vo výške 16,50 eur, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku súd žalobu zamietol. V odôvodnení rozsudku súd uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal od žalovaného zaplatenia sumy 272,16 eur titulom nezaplatenej istiny, úroku vo výške 28% ročne z nezaplatenej istiny vo výške 272,16 eur od 22.10.2013 do zaplatenia a náhrady trov konania na tom základe, že účastníci uzavreli dňa 23.11.2012 úverovú zmluvu, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanému platobnú kartu s výškou limitu 1.000 eur. Žalovaný sa dostal do nepovoleného debetu, lebo prekročoval povolený limit, čím porušil zmluvu o povolenom prečerpaní. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil ust. § 497, § 498, § 503 ods. 1 Obchodného zákonníka, ďalej § 52 ods. 1 až 4, § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka a príslušnými článkami Smernice Rady 93/13/EHS. Súd na základe výsledkov vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žaloba bola podaná dôvodne. Bol toho názoru, že ide o právny vzťah upravený ust. § 497 a nasl. Obchodného zákonníka, podľa ktorého vzniká žalobcovi právo aj na úrok z debetu, ktorý predstavuje vlastné finančné prostriedky banky, teda nie je možné ho posudzovať ako bezúročný vychádzajúc zo sadzobníka poplatkov banky, na ktoré odkazuje zmluva o vydaní a používaní platobnej karty H.. Súd však považoval úrok banky v prípade debetu za neprimerane vysoký, ktorý nebol v zmluve priamo individuálne dojednaný, ale vychádza jednostranne zo sadzobníka poplatkov žalobcu. Je pravdou, že zmluva naň odkazuje, teda je súčasťou zmluvy, ale nie je priamo zmluvne dojednaný, pričom jeho výška je neprimerane vysoká, v rozpore s dobrými mravmi a najmä nebola riadne v spotrebiteľskej zmluve dojednaná. V konaní nebolo preukázané, že sa s ňou žalovaný ako spotrebiteľ oboznámil, preto súd výšku znížil z 28% ročne na 19,90% ročne ako je úroková sadzba pri povolenom prečerpaní. Zdôraznil, že žalobca ničím nepreukázal, že by spotrebiteľa o tejto úrokovej sadzbe informoval, takáto informácia nie je obsahom spisu a nevyplýva ani zo samotnej zmluvy o poskytovaní bankových produktov a ani z jej príloh, odkazuje iba na sadzobník poplatkov bez toho, aby žalobca preukázal, že žalovaný bol s týmto sadzobníkom riadne oboznámený a prejavil s debetnou úrokovou sadzbou súhlas. Súd považoval takto zníženú úrokovú sadzbu za debet za primeranú. Zároveň

súd uviedol, že v danom prípade pri nepovolenom debetu ide o obchodnoprávny vzťah, ale zároveň ide aj so spotrebiteľskú zmluvu v zmysle § 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z., preto použil výklad pre spotrebiteľa priaznivejší v zmysle ust. § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Súd zdôraznil, že je nepochybné, že v danom prípade nejde o bezúročný právny vzťah, pri debete s poukazom na to, že žalovaný použil finančné prostriedky banky tým, že sa dostal do debetu. V konaní súd nezistil neprijateľné zmluvné podmienky, preto žalovaného zaviazal k zaplateniu istiny s príslušným zmluvným úrokom. Žaloba bola teda dôvodná v časti istiny 272,16 eur (pozostávajúcej z rozdielu medzi debetnou sumou 564,97 eur a kreditnou sumou 292,81 eur, pričom debetná suma obsahuje žalobcom vyčíslený úrok a poplatky banky za výbery z kartového účtu spolu v sume 46,49 eur) spolu s 19,90 % úrokom ročne od 22.10.2013 do zaplatenia. V časti úroku z debetu, v ktorej súd považoval úrok z debetu 28% ročne za neprimerane vysoký s poukazom na všeobecné úrokové sadzby za spotrebiteľské úvery v bankách, ktoré predstavovali v roku 2012 maximálne 13,79% ročne, vychádzajúc z priemerných úrokových mier úverov poskytnutých v eurách rezidentom eurozóny za rok 2012, kedy bola zmluva uzatvorená, uvedený úrok znížil na 19,90 % ročne, vychádzajúc z úrokovej sadzby žalobcu pre povolené prečerpanie a nad túto výšku (do 28 %) žalobu zamietol. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania súd odôvodnil ust. § 255 ods. 1 CSP a žalobcovi priznal náhradu za zaplatený súdny poplatok v sume 16,50 eur.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, a to v jeho zamietajúcej časti a v súvisiacom výroku o nároku na náhradu trov konania, domáhajúc sa jeho zmeny tak, že súd mu prizná úrok z istiny v plnej výške, t.j. vo výške 28 % a prizná mu aj nárok na náhradu trov konania. Poukázal na to, že úrok z prekročenej čiastky po dobu nepovoleného prečerpania je odplatom, ktorú klient platí banke za čerpanie prostriedkov poskytnutých bankou nad rámec zostatku na účte klienta. Nepovolené prečerpanie je prekročením v zmysle zákone o spotrebiteľských úveroch a ust. bodu 3.12 všeobecných obchodných podmienok (VOP) iba reflektuje ustanovenia relevantných právnych predpisov upravujúcich vedenie bežného účtu bankou a vzájomné práva a povinnosti zmluvných strán zo zmluvy o bežnom účte. Poukázal na najnovšiu judikatúru Súdneho dvora k uvedenej téme, predovšetkým na rozsudok Súdneho dvora vo veci C-XX/XX P. M. R., a.s. vs. L., v zmysle ktorej vyplýva, že náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch sú povinnou náležitosťou úverovej zmluvy, avšak nemusia byť nevyhnutne v samotnom texte úverovej zmluvy, ale časť z nich môže byť obsiahnutá aj v obchodných podmienkach alebo sadzobníku, ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť zmluvy. Bol toho názoru, že z uvedeného vyplýva, že VOP alebo sadzobník sú súčasťou úverovej zmluvy a klienta zaväzujú, aj pokiaľ ich klient nepodpísal. Nebol teda daný dôvod na nepriznanie úrokov súvisiacich s vedením platobného účtu žalovaného. S oprávnením banky požadovať úroky za prečerpanie účtu počíta aj Obchodný zákonník, ako aj zákon o spotrebiteľských úveroch v § 18 ods. 1. Žiadal v zmysle uvedeného rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zmeniť a vyhovieť žalobe aj v tomto rozsahu a zaviazat' žalovaného na náhradu trov odvolacieho konania.

3. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

4. Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a § 380 ods. 1 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutej zamietajúcej časti a v súvisiacom výroku o nároku na náhradu trov konania ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť.

5. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 272,16 eur s 19,90% úrokom z tejto sumy od 22.10.2013 do zaplatenia, odvolaním napadnutý nebol, preto je rozsudok súdu prvej inštancie v tejto časti právoplatný a týmto rozhodnutím odvolacieho súdu nedotknutý.

6. Žalobca v odvolaní predovšetkým namieta, že za obdobie nepovoleného prečerpania je žalovaný povinný platiť z prekročenej čiastky úrok, vypočítaný na základe úrokovej sadzby, ktorú skutočnosť žalobca má upravenú vo všeobecných obchodných podmienkach. V zmysle úrokovej sadzby platnej od 01.07.2012 žalobca preto požadoval od žalovaného zaplatenie úroku z istiny vo výške 28% od 22.10.2013 do zaplatenia.

7. Ohľadom žalobcom požadovaného úroku 28 % zo sumy nepovoleného prečerpania je potrebné uviesť, že takýto nárok nie je dôvodný už preto, že v súlade s právom nie je ani samotné nepovolené prečerpanie, čo v podstate vyplýva už z jeho samotného názvu. Ako už však bolo uvedené, v danej

veci rozhodnutie súdu v časti priznanej istiny 272,16 eur z nepovoleného prečerpania s úrokom 19,90 % od 22.10.2013 do zaplatenia odvolaním zo strany žalovaného (v neprospech ktorého je) napadnuté nebolo, preto odvolací súd nemohol nad rámec odvolacieho konania sa tejto časti rozhodnutia dotýkať.

8. Podľa bodu 3.5 VOP, nesmie zostatok bežného účtu klesnúť po celú dobu trvania vedenia účtu pod aktuálnu výšku minimálneho zostatku. Dispozíciu, ktorá by spôsobila zníženie zostatku pod aktuálnu výšku minimálneho zostatku môže banka odmietnuť.

9. Podľa bodu 3.8 VOP, môže banka nevykonať transakcie z účtu, ktoré by mali za následok zníženie zostatku na účte pod hodnotu minimálneho zostatku.

10. Podľa bodu 3.12 VOP, nazvaného „Nepovolené prečerpanie“, pri zúčtovaní úrokov, poplatkov, operácií prostredníctvom platobných kariet, opravnom zúčtovaní, uplatnení zrážkovej dane, v prípadoch dohodnutých medzi bankou a klientom ako aj v iných prípadoch môže dôjsť k nepovolenému prečerpaniu bežného účtu. Nepovolené prečerpanie je automaticky prijaté prečerpanie, pri ktorom banka umožňuje majiteľovi účtu nakladať s peňažnými prostriedkami nad rámec aktuálneho zostatku na bežnom účte. Ak nepovolené prečerpanie nastane, musí ho majiteľ účtu bez zbytočného odkladu vyrovnať. Po dobu nepovoleného prečerpania je majiteľ účtu povinný platiť z prekročenej čiastky úrok vypočítaný na základe úrokovej sadzby „Úrok pri nepovolenom prečerpaní účtu“.

11. Z uvedenej zmluvnej úpravy vo VOP žalobcu vyplýva povinnosť klienta banky zabezpečiť, aby zostatok bežného účtu neklesol pod výšku minimálneho zostatku. Banke pritom umožňuje odmietnuť vykonať platby, v dôsledku ktorých by sa tak stalo. Je teda výlučne záležitosťou banky, či poskytne klientovi s nedostatočným zostatkom na účte prostriedky na svoju ťarchu. Nepovolené prečerpanie, z ktorého vychádza nárok žalobcu, je teda výlučne na vôli veriteľa. Nejedná sa o formu úverovej zmluvy, pretože tu chýba vôľa klienta (dlžníka) čerpať úver. Ak má dlžník povinnosť neklesnúť so zostatkom účtu pod minimálny zostatok, neobstojí súčasne jeho právo na čerpanie prostriedkov pod tento minimálny zostatok. Nepovolené prečerpanie, ktoré už svojím názvom vyjadruje protiprávny stav a nie zmluvné dojednanie nemožno vyhodnotiť inak ako neprijateľnú podmienku spotrebiteľskej zmluvy, z ktorej uplatnené právo veriteľovi nemá byť priznané.

12. Z uvedených dôvodov odvolací súd nepovažoval odvolanie žalobcu v zamietajúcej časti ohľadne úroku z istiny nepovoleného prečerpania a súvisiacom výroku o nároku na náhradu trov za dôvodné a preto v týchto častiach rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

13. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP a v odvolacom konaní úspešnému žalovanému nárok na ich náhradu nepriznal, pretože mu preukázateľne v odvolacom konaní nevznikli.

14. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).